

Zaaknummer : **CBHO 2019/071**

Rechter(s) : mrs. Lubberdink, Troostwijk en Streefkerk

Datum uitspraak : 24 oktober 2019

Partijen : appellant en de Universiteit van Amsterdam

Trefwoorden : discriminatie
instellingscollegegeld
nationaliteitseis
verblijfstatus
verblijfsvergunning
wettelijk collegegeld

Artikelen : WHW: artikel 7.45a, eerste lid
WHW: artikel 7.51d, eerste lid
Wet studiefinanciering 2000: artikel 2.2
Besluit Studiefinanciering: artikel 3
EVRM: artikel 14
Eerste Protocol bij het EVRM: artikel 2
Vreemdelingenbesluit 2000: Artikel 3.4:

Uitspraak : ongegrond

Hoofdoverwegingen : 2.3.3. Het antwoord op de vraag welk tarief een student is verschuldigd moet op grond van artikel 7.45a van de WHW worden beantwoord. Appellant bezit niet de Nederlandse nationaliteit en is niet ingevolge een verdrag of besluit van een volkenrechtelijke organisatie gelijkgesteld met een Nederlander. De vraag is vervolgens of appellant behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen. Deze algemene maatregel van bestuur is het Bsf. Vaststaat dat appellant met zijn niet-Nederlandse vader naar Nederland is gekomen op basis van een aan de vader verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 onder de beperking verband houdend met arbeid in loondienst. Vóór 1 februari 2017 beschikte appellant over een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd onder de beperking gezinshereniging met ouders. Appellant heeft vervolgens een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden verkregen. De aan appellant verleende verblijfsvergunningvergunning is niet verleend onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden'. Gelijkstelling met een Nederlander op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf is dan ook niet aan de orde. De verblijfstatus van appellant leidt evenmin op grond van de overige bepalingen van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander. Zoals het College in de uitspraak van 11 juni 2019 in zaak nr. 2019/193, heeft overwogen, wordt er in het Bsf geen ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Van een schending van artikel 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM is dan ook geen sprake. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat aan appellant terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Voor toepassing van de hardheidsclausule bestond geen aanleiding. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonende te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CvB).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 oktober 2018 heeft de Centrale Studenten Inschrijving (hierna: CSI) het verzoek van appelland om het wettelijk collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld te mogen betalen, afgewezen.

Bij beslissing van 16 mei 2019 heeft het CvB het door appelland daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appelland beroep bij het College ingesteld.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 september 2019, waar appelland, bijgestaan door mr. V. Sarkisian, advocaat te Amsterdam, en het CvB, vertegenwoordigd door M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appelland heeft de Amerikaanse nationaliteit en is sinds 1 februari 2017 houder van een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden. In het studiejaar 2018-2019 heeft appelland zich ingeschreven voor de bachelor Economics and Business Economics aan de Universiteit van Amsterdam. Bij brief van 24 september 2018 heeft hij de CSI verzocht om vast te stellen dat hij het wettelijke collegegeld in plaats van het instellingscollegegeld verschuldigd is.

2.2. De CSI heeft het verzoek van appelland afgewezen. De CSI heeft hiertoe overwogen dat artikel 7.45a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) bepaalt dat wettelijk collegegeld is verschuldigd indien een student behoort tot één van de groepen personen aangeduid in artikel 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 dan wel tot de in artikel 3 van het Besluit studiefinanciering 2000 (hierna: Bsf) aangeduide personen. Aangezien de huidige verblijfsvergunning van appelland is afgegeven onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden moet de aanspraak op het wettelijk collegegeldtarief beoordeeld worden op grond van zijn vorige verblijfsvergunning, waarbij gekeken moet worden naar de verblijfstatus van de persoon die staat vermeld op deze verblijfsvergunning. De vorige verblijfsvergunning was onder de beperking gezinshereniging verleend. De persoon, op grond waarvan appelland de oorspronkelijke verblijfsvergunning heeft verkregen, had een verblijfsvergunning onder de beperking arbeid in loondienst. Deze valt niet binnen de voor het recht op studiefinanciering aangeduide categorieën en geeft appelland daarmee geen recht op studiefinanciering, aldus de CSI.

Het CvB heeft de afwijzing van het verzoek, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren van 10 mei 2019, in bezwaar gehandhaafd.

2.3. Appelland kan zich niet verenigen met de beslissing van het CvB. Hij blijft bij zijn standpunt dat hij voldoet aan de nationaliteitseis en dat hij recht heeft op het wettelijk collegegeldtarief. Hij betoogt dat het onderscheid dat in artikel 3 van het Bsf wordt gemaakt discriminatoir is, omdat er een onderscheid wordt gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Hij wijst erop dat zijn verblijfsvergunning een opmaat is naar een verblijf voor onbepaalde tijd. Volgens hem is dan ook sprake van schending van artikel 2 van het Eerste Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het Eerste Protocol bij het EVRM), in verbinding gelegen met artikel 14 van het EVRM. In dit verband verwijst hij naar de uitspraak van de rechtbank Amsterdam van 8 januari 2019, ECLI:NL:RBAMS:2019:81.

2.3.1. Artikel 14 van het EVRM luidt: “Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

Artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM luidt: “Niemand mag het recht op onderwijs worden ontzegd. Bij de uitoefening van alle functies die de Staat in verband met de opvoeding en het onderwijs op zich neemt, eerbiedigt de Staat het recht van ouders om zich van die opvoeding en van dat onderwijs te verzekeren, die overeenstemmen met hun eigen godsdienstige en filosofische overtuigingen.”

Artikel 7.45a, eerste lid, van de WHW luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. [...]”

Het tweede lid luidt: “ Bij algemene maatregel van bestuur kan de categorie studenten, bedoeld in het eerste lid, worden uitgebreid.”

Het derde lid luidt: “ Een student als bedoeld in het eerste en tweede lid, die is ingeschreven voor een voltijdse opleiding is het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, verschuldigd.”

Artikel 7.51d, eerste lid, van de WHW luidt: “Het instellingsbestuur kan voorzieningen treffen voor de financiële ondersteuning van een student die aan de desbetreffende instelling is ingeschreven voor een opleiding waarvoor aan hem nog geen graad is verleend, en noch tot een van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort, noch de Surinaamse nationaliteit bezit.”

Artikel 2.2, eerste lid, van de Wet studiefinanciering 2000 luidt: “Voor studiefinanciering kan een studerende in aanmerking komen die:

- a. de Nederlandse nationaliteit bezit;
- b. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel ingevolge een verdrag of een besluit van een volkenrechtelijke organisatie op het terrein van de studiefinanciering met een Nederlander wordt gelijkgesteld, of
- c. niet de Nederlandse nationaliteit bezit maar wel in Nederland woont en behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen die voor het terrein van de studiefinanciering met Nederlanders worden gelijkgesteld.”

Artikel 3, eerste lid, van het Bsf luidt: “Met een Nederlander wordt gelijkgesteld de vreemdeling die in Nederland rechtmatig verblijf heeft:

- a. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
- b. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000;
- c. op grond van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 8, onder d, van de Vreemdelingenwet 2000;
- d. op grond van artikel 8, onderdelen g of h, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover hij reeds studiefinancieringsgenietende is; of
- e. op grond van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 die is verleend onder een beperking:
 - 1°. verband houdend met verblijf als familie- of gezinslid van een Nederlander of van een vreemdeling als bedoeld in onderdeel a, of dit onderdeel, of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
 - 2°. verband houdend met tijdelijke humanitaire gronden of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden;
 - 3°. als bedoeld in artikel 3.4, derde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 of hiermee verband houdende niet-tijdelijke humanitaire gronden; of
 - 4°. verband houdend met afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet als bedoeld in artikel 3.17a, onderdeel b, van het Voorschrift Vreemdelingen

Artikel 3.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 luidt: “De in artikel 14, derde lid, van de Wet bedoelde beperkingen houden verband met:

a. verblijf als familie- of gezinslid;

[...]

h. arbeid in loondienst.

[...]

s. niet-tijdelijke humanitaire gronden.

2.3.3. Het antwoord op de vraag welk tarief een student is verschuldigd moet op grond van artikel 7.45a van de WHW worden beantwoord. Appellant bezit niet de Nederlandse nationaliteit en is niet ingevolge een verdrag of besluit van een volkenrechtelijke organisatie gelijkgesteld met een Nederlander. De vraag is vervolgens of appellant behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen groep van personen. Deze algemene maatregel van bestuur is het Bsf.

Vaststaat dat appellant met zijn niet-Nederlandse vader naar Nederland is gekomen op basis van een aan de vader verleende verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 onder de beperking verband houdend met arbeid in loondienst. Vóór 1 februari 2017 beschikte appellant over een verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd onder de beperking gezinshereniging met ouders. Appellant heeft vervolgens een verblijfsvergunning onder de beperking verband houdend met niet-tijdelijke humanitaire gronden verkregen. De aan appellant verleende verblijfsvergunning is niet verleend onder een beperking verband houdende met 'tijdelijke humanitaire gronden' of hiermee verband houdende 'niet-tijdelijke humanitaire gronden'. Gelijkstelling met een Nederlander op grond van artikel 3, eerste lid, aanhef, onder e en 2°, van het Bsf is dan ook niet aan de orde. De verblijfstatus van appellant leidt evenmin op grond van de overige bepalingen van het Bsf tot gelijkstelling met een Nederlander.

Zoals het College in de uitspraak van 11 juni 2019 in zaak nr. 2019/193, heeft overwogen, wordt er in het Bsf geen ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt naar nationaliteit en verblijfstatus. Van een schending van artikel 14 van het EVRM en artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM is dan ook geen sprake.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat aan appellant terecht het instellingscollegegeld in rekening is gebracht. Voor toepassing van de hardheidsclausule bestond geen aanleiding.

Het betoog faalt.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.